

BB45-herdenking 2019: "Bommen op je kop!" – verhaal van Anneleen Beek, overlevende bombardement 3 maart 1945

Mijn verhaal is een eerbetoon aan 'Willy' een jongeman die mij tijdens het bombardement gered heeft. Zonder hem zou ik hier niet staan. Omdat wij zijn werkelijke naam niet wisten, hebben wij hem na de oorlog nooit meer kunnen traceren. In hem wil ik alle naamloze burgers eren en danken, die – op welke wijze dan ook – slachtoffers van het verschrikkelijke bombardement hebben geholpen en bijgestaan.

Vanwege de aanleg van de Atlantikwall verhuisde ons gezin op 2 februari 1944 naar de Adelheidstraat. Ik was toen 1 jaar oud en woonde daar met mijn ouders, mijn zusje van 6 jaar en met Willy. Willy was een jongeman die bij ons ondergedoken was en hielp in de huishouding. In de ochtend van 3 maart 1945 zat ik klaar in de kinderwagen. We zouden bij opa en oma intrekken. Het werd te gevaarlijk in het Bezuidenhout. Mijn vader was op zijn werk en mijn zusje was al bij oma. Buiten gekomen begonnen de eerste bommen te vallen. Mijn moeder werd door de luchtdruk tegen de grond gegooid en Willy pakte mij onmiddellijk uit de kinderwagen. Door de explosies was het aardedonker en Willy en mijn moeder raakten elkaar kwijt. Mijn vader werkte in het ziekenhuis Antoniushove als arts. In de operatiekamers waar hij meehielp met het verzorgen van de honderden gewonden zat het bloed tot aan het plafond. Willy liep met mij op de arm richting Voorburg. Bij latere bominslagen ging hij plat op de grond liggen waarbij mij beschermde met zijn eigen lichaam. "Anders vallen er bommen op je kop" riep hij dan. Mijn moeder kwam totaal ontredderd aan in het Antoniushove. Mijn zus vertelt dat mijn ouders in de avond huilend bij opa en oma binnenkwamen: "Anneleentje is weg" Drie dagen lang hebben ze mij gezocht in alle lijkenhuisjes: één grote verschrikking. Toen Willy uiteindelijk met mij aankwam bij het ziekenhuis werd hij daar weggestuurd: alleen gewonden kregen toegang. Pas dagen later bereikte Willy mijn vader en bracht mij in een bakfiets terug bij mijn ouders.

Ik had hem zo graag ontmoet en willen bedanken: hij heeft mij beschermd en gered met gevaar voor eigen leven. Dit verhaal wordt nog altijd verteld in onze familie. Een symbool van het doorgeven daarvan is de familiering van mijn moeder die in de puinhopen van ons huis gevonden

is. Mijn moeder droeg deze ring altijd en ik heb hem van haar geërfd en met liefde gedragen. Inmiddels heb ik de ring aan mijn petekind gegeven. Zij vertelt het door aan haar kinderen. Zo blijft onze herinnering aan het bombardement op het Bezuidenhout levend en blijft Willy deel uitmaken van onze familiegeschiedenis!

Foto: Mevrouw Anneleen Beek met haar zus op de resten puin van het voormalige ouderlijk huis in de Tweede Adelheidstraat na het bombardement 1945 (foto: Mw. Beek)